

Kvartirjev Transzine

2021

#4

Kvartirjev Transzine, četrta številka

Revija je nastala v okviru trans srečanj, ki jih organizira Društvo Kvartir.

Urednica: Verity Ritchie

Projekt je podprl International Trans Fund.

ISSN

2670-6334 (tiskana izdaja)

2670-6342 (spletna izdaja)

Naklada: 150

Ljubljana, 2021

Kvartirjev Transzine je brezplačen.

INTERNATIONAL
TRANS FUND

KAZALO

NASLOVNICA - Verity Ritchie

**01 NEHALA SEM SE OPRAVIČEVATI
ZA TO, KDO SEM**
Intervju s Katjo Zgoznik

07 TRANSFANT
Volx Vseslav

08 SHERLOCK
Verity Ritchie

09 KAKO DALEČ V TRANZICIJI SI?
Kitty

12 ON_I
Elio

13 TRANS ŽENSKES SO BOLJ NAPORNE
P.A.

14 VSE JE LAŽ
Lan Aidan

**15 NEPOTRPEŽLJEV SEM DO
SVOJEGA PSA**
Volx Vseslav

16 LAŽE
Liman

17 A BIG GIRL IN A SMALL CITY PART 3
V. R. R. Glamourpuss

23 PRIHAJAM IZ OMARE!
Trans srečanje

NEHALA SEM SE OPRAVIČEVATI ZA TO, KDO SEM

Intervju s Katjo Zgoznic

Katja je iskrena, topla in duhovita oseba, ki jo morda poznate iz ekipe Maribora skozi rožnata očala (ki organizira mariborsko parado ponosa in druge LGBT dogodke v Mariboru) ali kot knjigo iz Žive knjižnice.

Kako bi opisala svoj spol?

Kot ženski.

Ali bi samo sebe opisala kot trans osebo?

Niti ne, saj ne ustrezam definiciji trans osebe. Trans osebe naj bi bile osebe, ki se ne identificirajo s svojim biološkim oz. ob rojstvu pripisanim spolom – jaz pa se.

Ali se kljub temu lahko poistovetiš s trans skupnostjo?

Da, vsekakor lahko rečem,

da imam določene izkušnje transspolne osebe. Pet let že prejemam testosteron, še pred tem pa sem bila na operaciji, kjer so mi odstranili prsi. Transspolnosti seveda ne določajo vedno medicinski postopki, vendar si s trans osebami delim tudi izkušnje glede predstavljanja sebe, ko spoznam nove ljudi in podobno. Ne spadam ravno v cis sistem. (smeh)

Ali si pred medicinsko

tranzicijo govorila s kakšno trans osebo, modra izmenjala izkušnje in nasvete?

Nisem prepričana. Privlačijo me ženske in moje razkritje je bilo kot lezbijka. Poznala sem zgodbe ljudi iz youtuba, pred operacijo pa sem spoznala eno osebo, ki mi je zelo podobna. Tudi ona je ženska z moškim stilom oblačenja in videza, ni pa se odločila za noben tranzicijski postopek. Ko sem jo spoznala, sem prvič razumela, kako ljudje dojemajo mene, saj je tudi meni bilo težko jo naslavljaliti v ženskem spolu, hkrati pa sem dojela, kako sem tudi jaz navajena, kako naj bi izgledali moški in kako ženske. Trans osebe sem spoznala šele po operaciji na Legebitri, ko sem se študijsko preselila v Ljubljano. Sem pa ponovno navezala stike z znankama iz osnovne šole, za kateri se je tudi izkazalo, da sta lezbijki. Čeprav moram reči, da mi na tej točki oznake, kot so lezbijka ali biseksualka, niso več tako pomembne.

Zdi se, da gre skupnost trenutno v prav nasprotno smer, kjer oznake postajajo vse bolj drobnjakarske, in mislim, da bo šele čas pokazal, ali je to uporabno,

smiselno in ali se bo obdržalo. Ti si v tem smislu tudi zanimiv primer, saj padeš med vse te oznake na način, ki niti ni tako eksotičen, kot se nam danes zdi. V zgodovini je bilo veliko lezbijk, ki jim je bil vseč moški videz, ki so si dale odstraniti prsi, ki so bile na hormonih, ki so "izgledale kot moški" in so bile normalen del lezbične skupnosti. Ta je vključevala, čemur bi danes rekli lezbijke, biseksualke, nebinarne osebe, trans osebe. Vse te populacije so bile takrat ena skupnost, danes pa je skupnost veliko bolj razdrobljena.

Meni osebno so takšne oznake bile v preteklosti veliko bolj pomembne, kot so mi zdaj, ker sem se spopadala z določenimi občutki, ki jih nikakor nisem mogla razjasniti, in se mi je zdelo, da je z mano nekaj narobe. Ko sem med branjem prvič naletela na izraz "transeksualnost", sem se v njem končno nekako našla, kar mi je ogromno pomenilo, saj mi je prineslo olajšanje, da z mano ni nič narobe. Ampak toliko kot mi je to po eni strani odprlo nove perspektive in mi prineslo več svobode in več zaupanja vase, mi je hkrati prineslo tudi nove skrbi – če spadam v to novo transeksualno kategorijo, se moram naenkrat držati novih pravil, kaj pomeni biti transseksualna oseba. Na

neki točki sem bila prepričana, da če hočem imeti moški stil in videz, moram tudi spremeniti svoje ime in spolno identiteto. Vendar pa s svojim ženskim spolom nimam problemov, vseč mi je le moški videz oz. to, kar kot družba dojemamo kot moški videz. Na srečo sem ugotovila, da si dejansko ne želim spremeniti imena ali spolne identitete, ampak da sem ponotranjila vtis, da je to nekaj, kar moram narediti, če želim pripadati. Zdi se mi, da se to pogosto zgodi – zgodilo se je meni in poznam veliko ljudi, ki so se srečali s podobno izkušnjo, da se po razkritju (kakršnemkoli že) in premiku od tradicionalnih norm širše družbe v svoj varen mehurček nove družbe znajdeš v situaciji, kjer se začneš zavestno ali pa nezavedno truditi slediti pravilom te nove skupine, saj v nasprotnem primeru ne spadaš niti v to skupino. In na ta način se iz ene omare praktično vrnemo v drugo. Ne pravim, da se to zgodi vsem, sem pa takšno situacijo že velikokrat videla.

Ali misliš, da bi te ljudje sprejemali bolj ali manj, če bi se po tranziciji identificirala kot moški?

Verjetno bi morala manj stvari razlagati, ampak zelo odvisno.

V veliki meri se tudi sama odločim, koliko in komu razlagam. Sama sem morala iti skozi proces – v preteklosti sem, ko sem spoznala nove ljudi in se jim predstavila kot Katja, ob njihovih začudenih pogledih čutila potrebo, da jim razložim svojo situacijo, da jim lahko odleže. Sčasoma pa sem ugotovila, da ne gre več samo za to, da bi razlagala, kdo sem, ampak da se opravičujem za to, kdo sem. In niti ne zaradi oseb, ki sem jih spoznala, ampak iz lastne želje, da bi me ljudje čim prej sprejeli. In na neki točki, ko mi je postalo jasno, kaj zares počnem sama sebi, sem s tem prenehala, ker se

nisem več udobno počutila ob neprestanem opravičevanju za to, kdo sem.

Zdaj so lahko novi ljudje, ki me spoznajo, najbolj začudeni, ampak če mi ni do tega, jim ne bom ničesar razlagala, ker mi je za lastno dobro počutje to postalo zelo pomembno. Če se tako počutim, bom seveda tudi vse povedala. Hkrati pa opažam, da sem med ljudmi, ki me ne poznajo, navajena, da se izogibam slovničnemu spolu, ko govorim o sebi, in mi je nerodno, če mi uide. Glede tega mi torej še vedno ni vseeno. Zelo redko se mi zgodi, da spoznam koga, ki ni začuden nad mano in ki mu ni treba razlagati mojega ozadja. Prvič, ko sem spoznala nekoga, ki nad mano ni bil začuden, sem bila začudena sama. (smeh)

To mora biti zelo naporna situacija, saj se ima veliko LGBT oseb – vključno z veliko trans osebami – možnost odločiti, kdaj se bomo razkrile in kdaj ni vredno. Iti se jezikovno gimnastiko, da se izogneš spolu, samo zato da lahko obstajaš, zveni naporno.

Gotovo, ampak saj v resnici tega nihče ne zahteva od mene. V ozadju je moje lastno

neugodje in moj strah, kaj si bodo ljudje mislili – glavni problem pa ni to, kaj si drugi mislijo o meni, ampak kaj si jaz mislim o sebi.

Hkrati pa tudi nikoli ne veš, kako se bodo ljudje odzvali in česa boš deležna.

Ja, ampak v resnici še nikoli nisem bila v situaciji, kjer bi me kdo napadel ali mi kaj naredil. Ta strah sicer čisto razumem in ga še vedno nosim nekje v ozadju, ampak nima več kontrole nad mano, saj bi sicer bila čisto paralizirana. Seveda mi je še mar za žaljivke, ampak hkrati se tudi zavedam, da me z žaljivkami ne prizadane oseba, od katere so prišle, ampak se z njimi prizadanem sama. Če mi nekdo reče kaj žalega – recimo, da sem grda – me to ne bo bolelo, ker mi je to rekla ta oseba, ampak ker ji jaz verjamem (in hkrati verjamem stališču, da je biti grda nekaj slabega). Če tega ne verjamem, pa mi lahko nekdo reče, da sem grda, da sem ogabna, da nisem normalna, in me ne bo niti malo prizadelo in se me ne more dotakniti. Če opazim, da me žaljivka zaboli, vem, da gre za nekaj, kar sama še vedno dojemam kot resnično in da je na meni, da pridem do stopnje, kjer me ne bo več zbolelo, ker se bom 100-odstotno sprejemala

takšno, kot sem. V tem vidim našo največjo moč.

Gre pa tudi v nasprotno smer – če mi nekdo reče, da sem lepa, če mi tisoč ljudi vsak dan reče, da sem lepa, pa sama tega ne verjamem, mi to ne bo nič pomenilo.

Ali se ti Slovenija torej zdi varna? Ali te cis in strejt ljudje sprejemajo?

Ja, ampak to je moja osebna izkušnja. Ena stvar je, kako ljudje do tebe pristopijo, in vem, da se imam na to pravico odzvati, kakor želim, sem pa do zdaj bila vedno v položaju, ko na začudenost ali na kaj negativnega nisem odreagirala napadalno, ampak mirno, iskreno, z razumevanjem, da očitno nekoga, kot sem jaz, še nikoli niso srečali, in z mislijo, kako se tudi sama ob prvem srečanju z določenimi do takrat nepoznanimi skupinami moram poučiti.

V ospredju mi je sprejemanje, nimam pa cilja, da bi bila vsem všečna, da bi se vsi strinjali z mano ali da bi skušala hetero ljudi prepričati, da jim moramo biti vsi geji, lezbijke, bi in trans osebe všeč in da se morajo strinjati z nami. Saj še sama ne maram vseh gejev,

lezbijk, bi in trans oseb in se ne strinjam z vsemi, kaj šele, da bi to pričakovala od drugih. (smeh) Najbolj pomembno mi je, da nehamo drug drugega diskriminirati na podlagi spolne usmerjenosti, spolne identitete, barve kože, nacionalnosti itd.

Ali misliš, da obstaja več oseb, ki delijo tvojo izkušnjo s spolom in s tranzicijo in kaj bi jim želela sporočiti?

Prav gotovo! Nimam ravno sporočila, lahko pa delim svoje srečanje z nekom s podobno izkušnjo: na mednarodni izmenjavi sem spoznala trans fanta, ki je sprva mislil, da sem trans ženska. Tudi v LGBT krogih sem namreč pogosto deležna začudenja, ko se predstavim kot Katja – ona. LGBT osebe in ljudje, ki se “spoznajo” na LGBT tematike, so nad mano pogosto še bolj začudeni, saj me skušajo umestiti v svoje razumevanje in svoja pravila transspolnosti in moja prisotnost mariskomu zmede ta priučen sistem. To se je zgodilo tudi s tem fantom na izmenjavi, ko sem mu povedala, da nisem trans ženska in da nimam želje spreminjati svoje spolne identitete. Ko sva nekaj dni debatirala o tem, je prišel do mene in mi zaupal, da mu sicer ni žal, da je spremenil svojo žensko identiteto v moško,

da pa je tudi sam čutil, da je ni želel spreminjati, vendar je sklenil, da bo tako najlažje živel v miru in brez obsojanja. Ni mogel verjeti, da sem jaz ubrala drugačno pot in me je spraševal, ali mi ni težko.

Tukaj gre po eni strani za družbene norme, po drugi pa tudi za norme, ki si jih postavimo v svojih varnih mehurčkih. V LGBT in v trans skupnosti pogosto opažam pritisk, ki ga nekateri ljudje ustvarijo sami zase in ki ga včasih ustvari trans skupnost, češ, zdaj ko sem trans, pa moram biti takšen in takšen, če želim pripadati. Zato je zame najpomembnejša samozavest in zaupanje vase, ker nikoli ne bom vsem ustrezala in ker naše esence nikoli ni mogoče povzeti z eno samo besedo.

Veliko trans oseb čuti pritisk, da moramo biti trans “na pravi način” in iščemo zavetje legitimnosti, ki jo to prinese. Ker potrebujemo dostop do zdravstvenih in pravnih storitev, se je trans gibanje tudi začelo zanašati na javno podobo trans trpljenja, ki nam daje legitimnost in poskrbi, da nas ti sistemi resno jemljejo.

Ponovno lahko govorim samo o svojih izkušnjah in povem, da

vse do danes z zdravstvenim sistemom nisem imela nobenih težav. Medicinsko tranzicijo sem začela pri enaindvajsetih z operacijo prsi na Hrvaškem, za katero nisem potrebovala diagnoze transseksualizma, zgolj pismo svoje psihologije, ki me je podpirala. Testosteron sem začela jemati šele štiri leta kasneje in sicer ne zaradi zdravnikov ali čakalnih dob, ampak ker sem si sama želela vzeti čas in biti prepričana, da je to nekaj, kar res želim. Tudi pred operacijo sem se želela prepričati, da si je res želim in se zavedam, da če bi jo obžalovala, lahko zanjo krivim samo sebe – ampak je ne obžalujem. Ko sem bila pripravljena na testosteron in sem v zvezi s tem obiskala zdravnico, nisem naletela na nobene zaplete, sem pa morala odgovoriti na veliko vprašanj, tudi zelo osebnih, na katera sem odgovorila tako iskreno in podrobno, da je na bilo na koncu nerodno zdravnici in ne meni. (smeh) Z zdravstvenim sistemom na nobeni točki nisem imela težav, čeprav sem bila zelo jasna glede dejstva, da ne želim spreminjati svoje spolne identitete. ■

Oddajte oglas

Išči med 87.204 oglasi

Pomoč/Info

E-Trgovine

Postanite uporabnik

Automobili, vozila

Nepremičnine

Tehnika

Vse za dom

Materiali, oprema

Kmetijstvo

Stroji, orodja

Šport, navtika

Storitve, delo

Zasebni stiki

Iskanje po oglasih: Vse za dom

Zadeti 1 - 30 od skupno 12984

« Prejšnja stran

1

2

3

4

5

...

433

Naslednja stran »

LED žarnica - sijalka E27 15W (100W) toplo bela 3000K MAX-LED

6,99 €

- Lokacija: MB - Podravska - Maribor
- Rubrika: Vse za dom in družino
- Nazivna moč: 15 W Zamenjava za žarnico moči: 100 W

Lep, urejen, negovan 25-letni trans fant išče skorajstarša

Cena po dogovoru

- Lokacija: Ljubljana
- Rubrika: Vse za dom in družino
- Lep, urejen, negovan 25-letni trans fant išče skorajstarša (tudi en starš bo dovolj), da ga občasno pokliče(ta) in obiše(ta) ali pa obiše on, sta do njega pokroviteljska in mu solita pamet (včasih tudi pohvalita), ga vprašata, kako je, kaj počne in ali je dovolj jedel in kdaj misli priti kaj na obisk. V zameno ponuja svoj neroden smisel za humor, čas, skrb, pomoč pri popravilih, opravih in vzajemno teženje.
- Kontakt: Slavko Sirota, Križevpot 27, 8730 Dobernič

VIDEORECORDER GOLDSTAR z daljincem

50,00 €

- Lokacija: CE - Savinjska - Celje
- Rubrika: Vse za dom in družino
- VIDEORECORDER GOLD STAR, dobro ohranjen, sive barve, z daljincem, dela normalno.

THANK
YOU

Kako daleč v tranziciji si?

KITTY

Eno izmed najpogostejših vprašanj, ki mi jih ljudje postavijo na omrežjih za zmenkarije, je: »Kako daleč v tranziciji si?« Moj odgovor je: »Ne vem. Kako meriš tranzicijo?« Ljudje velikokrat pomislijo na medicinsko tranzicijo, skozi katero gredo nekatere trans osebe – »Si se že dala operirat?«. Čudežna operacija, ki se zgodi iz danes na jutri. Ljudje si predstavljajo, da je tako enostavno. Zbudiš se, si pritrdiš »Trans sem!« in že isti dan greš do zdravnice, ki te napoti h kirurgu, in naslednji dan imaš zeleno in za svoj spol družbeno sprejemljivo telo.

Kako daleč v tranziciji sem, če jemljem hormone? Kaj če sem jih ravno začela jemati? Kaj če je minilo eno leto? Kaj pa če deset

let? Kako daleč v tranziciji sem, če mesečno hodim na lasersko odstranjevanje brade? Kako daleč v tranziciji sem, če nosim oblačila iz ženskega oddelka? Kako daleč v tranziciji sem, če si na uradu uredim drugo ime? Kako daleč v tranziciji sem, če grem na kirurgijo obrazne feminizacije? Kako daleč v tranziciji sem, če grem na poseg odstranitve enajstega in dvanajstega rebra? Verjetno je edina operacija, ki bi me učvrstila med ženski spol, genitalna operacija. Ali pač? Spol ne deluje le na ta način. Morda se je tu treba zamisliti, kaj določa spol neke osebe, a ne? Mogoče ga določa oseba sama in spolni izraz prilagaja določenim družbenim normam ali pa tudi ne ... Vendar pa obstaja čudežno spodnje perilo, ki komaj kaj prekriva, in te zagotovo uvrsti med ženske!

Transspolne osebe poročamo o nižji kvaliteti življenja (mera, ki nam govori o tem, kako dana oseba dojema svoje

zadovoljstvo) kot splošna populacija. Nižje zadovoljstvo v primerjavi s splošno populacijo imamo glede svojih glasov, seksualnega življenja, telesne samopodobe in drugih vidikov, ki niso nujno povezani s telesnim zdravjem. Odločitev za medicinsko tranzicijo v določenih vidikih ne korelira nujno z izboljšanjem kvalitete življenja, saj je npr. že hormonska terapija v veliki meri odvisna od starosti transspolnih oseb in njenega pričetka. Določene študije pa sicer kažejo na kratkoročno izboljšano kvaliteto življenja po hormonski terapiji in genitalnih operacijah. Zdi se, da je edina rešitev za boljše počutje trans oseb podporno in razumevajoče socialno okolje.¹

Le kaj bi se zgodilo, če se ne bi toliko ukvarjali s tem, kako nas drugi vidijo in kako se sami vidimo? Kapitalizem bi zagotovo propadel, ker nam ne bi znal več prodajati stvari, ki jih tako nujno potrebujemo, ker drugače nismo dovolj dobri, nismo ravno to – dovolj.

Beseda, ki nosi toliko moči. Psihologinja Marisa Peer pravi, da slaba samopodoba največkrat izhaja iz tega, da se počutimo, da nismo dovolj, da ne pripadamo in da ne moremo nečesa doseči. Vendar imamo nad sabo največ avtoritete. Oddaljiti se moramo od pričakovanj drugih in slediti lastnim pričakovanjem. Oddaljiti se moramo od posegov in poniževanj drugih in se sami opolnomočiti. Zavedati se moramo, da nikomur ne moremo dopustiti, da prevzame odgovornost za nas in našo srečo. Kaj si kdo misli o kom, je njihova stvar in ne naša. Venomer pa se moramo odločiti, kaj je za nas pomembno.

Torej kako daleč v tranziciji sem? Toliko, kolikor meni ustreza. Se dava zdaj dol?

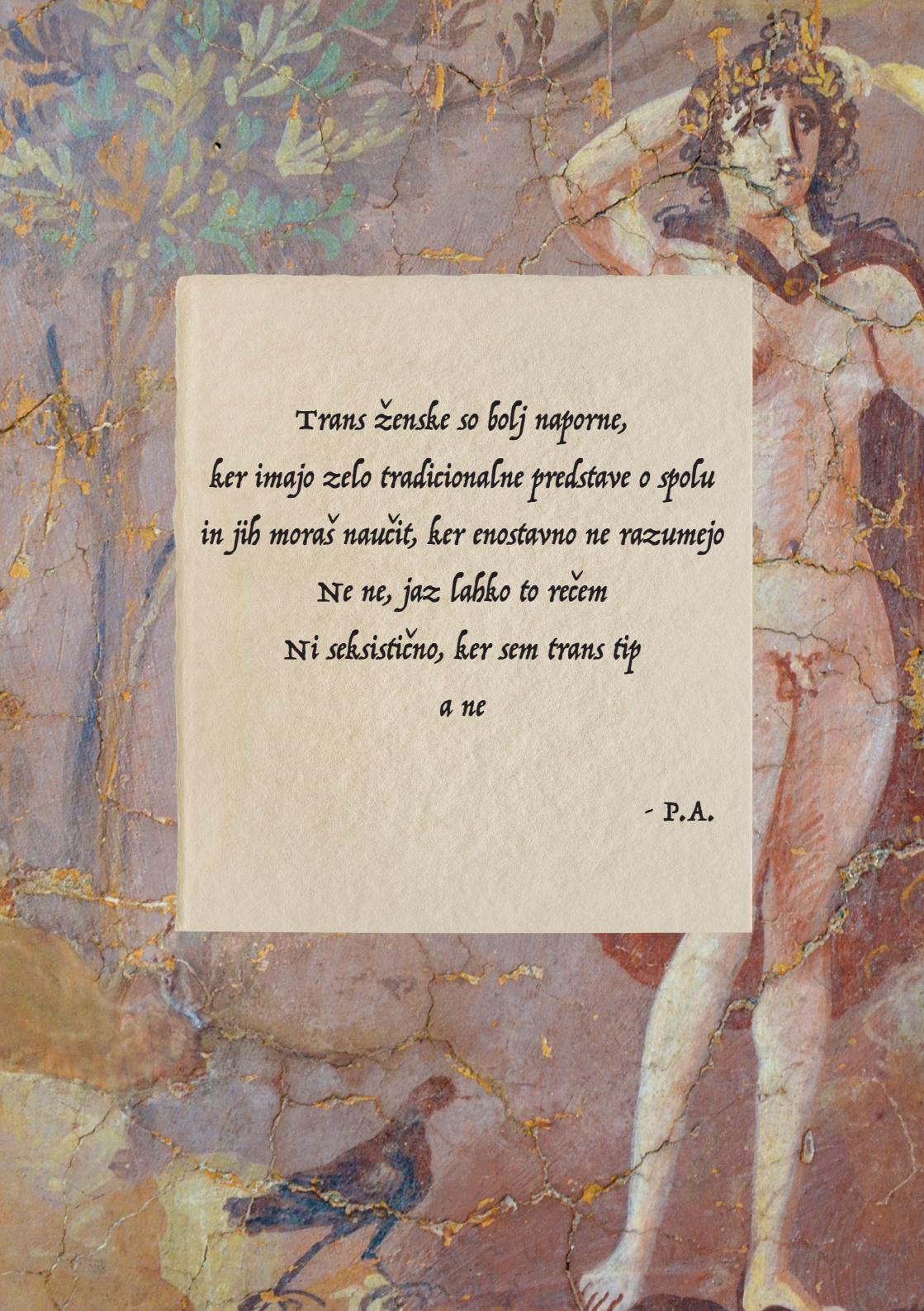
¹Nobili, A., Glazebrook, C., & Arcelus, J. 2018. Quality of life of treatment-seeking transgender adults: A systematic review and meta-analysis. *Reviews in endocrine & metabolic disorders*, 19(3), 199–220. <https://doi.org/10.1007/s11154-018-9459-y>

On_i

Elio

Prišla kot ona,
odšla kot on.
Ne, niso zmedeni,
le drugače opredeljeni.
Ne, to ni faza,
je njihov način izraza.
Lebdi med obema,
pravila je objela tema.
Zmerjajo jih, da ni naravno,
želi si, da bilo bi enakopravno.

Ne mara, da se je osvobodil,
ko le bi se lahko nazaj skrnil.
Čustva potlači in miri ...
Staršem noče povzročati skrbi.
Ne vidi smisla življenja,
preveč prizadanejo tuja mnenja.
Njih pogreša dan in noč,
ne upa prositi za pomoč.

Trans ženske so bolj naporne,
ker imajo zelo tradicionalne predstave o spolu
in jih moraš naučit, ker enostavno ne razumejo

Ne ne, jaz lahko to rečem
Ni seksistično, ker sem trans tip
a ne

- P.A.

vse je laž

Popolnsti

lepotE

Nikoli več

Nepotrpežljiv sem do svojega psa.

Na živce mi gre, da laja na pse, kolesa, avtomobile, otroke, ljudi s čudnimi pokrivali, ohlapnimi oblačili, sončnimi očali, vrečkami v rokah, ko je tema, pa na vse, kar se premika. Tudi na sunek vetra.

Živcira me, da ne morem v miru srat, ker mi iz žepa vleče robec (ki ga bom potem pobiral po celem stanovanju).

Živcira me, da ga razganja, ker je v puberteti in ne more kontrolirat svojih čustev.
Ko mi pokaže, da ga je strah, postanem jezen.

Skače in grize moj rokav in ga ne zanima, da sem sredi pomembnega sestanka in ne moreva ven.

Zavisten sem, ko liže svoj penis.

Prvo leto svojega življenja je preživel na ulici in nikomur in nikamor ni pripadal. Je ranjen, prestrašen, pogumen, radoveden in v domu, kjer je našel varnost, ljubezen, zaupanje in bližino. Potreboval bo še kar nekaj časa, da zaupa, si opomore in izrazi svoj avtentičen karakter.

And I will be there
every step of the way.

Nepotrpežljiv sem do sebe.

Do ljudi sem vedno prijazen, saj tako obstaja večja možnost, da jim bom všeč in me bodo imeli radi, ker samo tako vem, da sem res v redu človek, ker si sam ne zaupam, da sem, in se v resnici bojim sebe in drugih.

Strah me je samote in da bi me ljudje, ki jih imam rad, zapustili, ker potem morda res nisem vreden ljubezni.

V drugi puberteti sem in nikakor ne morem vpreči svojih čustev.

Ne kažem svojega strahu in ga tlačim.

Potrpežljivo čakam na drobtinice pozornosti in pravi čas, da bom lahko izrazil svoje potrebe in ne bo nihče užaljen.

Nisem se rodil s penisom.

Laže, laže

laže kot veter.

Laže mi v obraz!

obljubljal,

vse zvezde z neba

Kje je moč?

Oblast naša onegavi nas vsak dan,

kakšna to
enakopravnost je.

Svetu vedno vladale
so riti ...

A BIG GIRL IN A SMALL CITY PART 3

by Verity R.R. Glamourpuss

On a summer's day, in the depths of the wilderness, among tall green trees atop planes of grass, Matej's bare foot appeared from behind a tree, and his muscular frame came into view. He brushed his hair back with one hand as his emerald eyes peered about in search of something... someone...

Nude aside from a large leaf which hung from a thin thread about his waist, hiding his manhood from view, sweat glistening on his forehead, he spotted a figure reclining on the bank of the lake and approached him.

"Kdo ste?" Matej asked.

The handsome face peered up at Matej, and he turned his body to face him. This man too wore a fig leaf over his nether regions, but there was plenty more to see besides.

"Ime mi je Evan," said Borut. "Narejen sem bil iz tvoje rebra."

"Kaj?? Ampak Bog je rekel, da mi bo iz rebra ustvaril ženo Evo!"

"Očitno je v DNK-ju prišlo

do tiskarske napake!"

"Ali si lačen? Našel sem to jabolko."

"Kje pa je?"

Borut's face began to flush. "Pod ... mojim listom!"

Matej and Borut burst into tears of laughter. I hadn't given them a script, and I realised now what a huge mistake that was. I had no idea what they were saying, but it was clear they weren't taking this Genesis porn film nearly as seriously as they should be.

Luckily we weren't going to be filming the full fuck that day. For sanitary reasons we had chosen to film the full fuck in Borut's cousin's garden, but for the opening sequence and the establishing shots we had taken our shoot to Lake Bohinj for the early morning before too many tourists arrived. A couple of elderly women speaking German passed us by. I'm fairly certain one of them snapped a shot with her disposable camera before they disappeared.

On the drive back, the boys were joshing with each

other, excited after their first shoot. I tried to reign them in, suggesting we plan for tomorrow.

“I can pick up a big box of condoms, gloves, whatever we need,” I said. “Where do you get condoms in Ljubljana, anyway? Back home we just have one big store for everything, here you have to run all about town.”

“Oh, we don’t need condoms,” said Borut from the back.

I turned to Matej in the driver’s seat and frowned. He shrugged in response.

“Of course you need condoms,” I said.

“You are from America, I guess you had it pretty bad there, huh?” said Borut.

I knew what he meant. The virus was a constant, everyday fact of life in LA, especially working in the industry. I often found that sex with my porn costars was much safer than a random civilian hook up just because sex was our business, thereby keeping sex *safe* was also our business.

I turned to Matej again. His face had dropped the smirk he had before, but he was

clearly disinterested in the conversation. His green eyes drifting about the road and the countryside ahead of him.

Suddenly there was a scream from the back seat. Matej swerved, losing control momentarily. There was a loud pop outside and we felt the weight of the car shift onto the scratchy sound of metal on concrete. We pulled over onto the side of the long empty road.

Matej and I quickly swivelled around to Borut, “What happened?” I cried.

Borut looked pretty shaken, sitting in a long open coat with his little leaf over his crotch.

“There is... klop! On my balls!”

“Kaj?!” yelled Matej.

“What is it? What’s a klop?”

“It is the little bug,” replied Matej.

“Its head is inside my ballsack!” said Borut. A tick.

“Well, pull it out!” I replied.

“You can’t just pull it out,” Matej told me. “If you pull it out wrong the head will break off and still be inside the ballsack.”

Borut’s eyes were tearing up. “Do you think it can see my balls from the inside? If

the head will break off, will the head go floating around inside my ballsack?!"

"Calm down, everything is going to be okay," I reassured Borut. "We will get you to a hospital."

Matej and I stepped out of the car to review the damage. A flat tire.

"This is God punishing us, I think," said Matej.

My Christian upbringing sent a shot of anxiety up through my body. We had mocked the Bible with our porn film, mocked the very concept of Genesis and Man's creation.

"You're right," I said. "What have we done?"

I was frozen to the spot. These waves of holy guilt would come over me sometimes and I would lose myself in a spiral of self hatred and criticism.

Matej climbed back into the car, but when he noticed I was stuck, he came back out.

"Hey, what's going on?"

"God hates us," I said.

"I was just kidding, God doesn't even know what we're up to. Look, there are clouds up there blocking the view, he can't even see us."

"He hates us."

"Nora, you really think God sent klop into Borut's balls? I can understand the flat tire, but the ballsack seems a little undignified, even for God."

We got back in the car and I fell deeper into my own oblivion as Borut became gradually more hysterical about his little undercarriage passenger. Matej clambered into the back seat with him and the two men shifted themselves into a sort of birthing position so that Matej could get the best view and reach possible.

"We are really going with the Adam in Eva thing, a ne?" said Matej, "Do we call this little guy Kajn or Abel?"

"Stran ga spravi!" cried Borut.

"Pridi, mali klopek. Maybe if I squeeze the skin sack in the right way he will pop out?"

I sat in the front passenger seat, quite unable to avoid at least glancing at the disaster happening in the back seat out of the corner of a strained eye.

"We need pinceta," said Matej.

"What's that?" I replied.

"Pinceta ... uh ..." He made

a pinching motion with his fingers.

“Pincers?” I replied, imagining his hand as a crab claw.

“Yes, pincers!”

He couldn’t literally mean pincers. A sudden motion behind me caught me off guard and I jumped out of my skin. There was an old woman’s face in the window, waving at me with one hand, a disposable camera in the other. Another old woman was standing beside her, watching the boys in the back seat with fascination.

I put my hand to my chest and caught my breath. The old woman signalled for me to wind down my window and I did so.

“Guten morgen,” she said, smiling with a set of bright white false teeth.

“Um,” I replied, “English?”

“Oh, yes, yes. We see your wheel. You need help?”

I turned back to see the boys were now both sitting up, covering themselves with their jackets, heads hung slightly like little boys who’d been caught in the act of stealing cookies.

“We are just...” Matej

stumbled, “We have trouble with klop. We need pinceta.”

“Ah, pinzette!” replied the old woman. She started rummaging about in her handbag until her hand resurfaced brandishing a pair of tweezers.

Through a combination of broken English, German and Slovene, we managed to communicate exactly what the problem was, and it happened that one of the old ladies was a nurse. Or possibly a veterinarian, we weren’t sure. Either way, she managed to extract most of the tick buried in Borut’s balls and they gave Matej a lift to the nearest payphone to call for roadside assistance. By the time the car wheel was fixed and we were back on the road it was late afternoon.

As we drove home, Borut napped in the back like an overexerted toddler.

“Are you okay?” Matej asked me. “You have been very quiet. You’re still worried about God?”

“I... think I just need to get some sleep.”

“Okay, well I hope you feel better tomorrow. What time will we meet?”

“Fuck, the shoot. Well, I’ll need to go get some...” Ah.

“Condoms?”

“Well. I guess you guys don’t want that, huh? So I don’t need to do that.”

“You’re upset,” he said.

“Am I? Maybe. Yeah. I am.”

“Why?”

“You wouldn’t understand.”

“Maybe I will understand.”

“It’s not a big deal.”

“Well if you are still angry at me tomorrow when I am trying to have sex on film, it will feel like a big deal when I am all soft and floppy down there!”

That made me laugh.

“In the industry, back in LA, we’re very... aware of how important protection is.”

“Okay.”

“Has no one... died here?”

“People died. But I don’t really know anyone who died.”

“The idea of being... gay — I mean, I’m not gay anymore, I’m a straight woman now, I guess — but my gay-man-reality was... very different from yours.”

“You knew a lot of people who died?”

“Yeah. You have no idea.”

We drove on in silence for a while as the fields around us were replaced by small

buildings.

“I think God does watch us,” I said. “And I think God forgives many things. But He knows when we feel guilty for the right reasons. And I need to feel like we are not hurting anybody with our work. I think porn is harmless, and the Bible doesn’t say anything about porn. But it does say to love thy neighbor. Throughout this whole epidemic, that has meant to me that we must always be safe and prevent the spread.”

“Okay.”

“I must sound crazy to you.”

“No, it’s fine. I don’t believe in God, you know? My family is very atheist. But I think I can believe in loving thy neighbor. And you are my neighbor. If it means so much to you, we can use the condoms.”

“What, really?”

“Really. Borut will just have to put up with it. He’s is so much a hungry bottom that he will be fine.”

I smirked. The small buildings eventually gave way to taller ones.

“The ladies thought you were my wife,” said Matej.

“No! Really?”

“Yes. They were asking

me how long we have been together. I said, not long, but things are moving fast.”

I felt myself blush.

“Just don’t tell your girlfriend,” I joked.

“Oh, she knows I think you’re hot stuff.”

“Really?”

Thoughts raced through my head. Matej was clearly a gay man using his girlfriend as a beard. And he could tell I was trans; I must still look too manly to pass. But then did his girlfriend know I was trans? Either way, wouldn’t it make her jealous that he thinks I’m hot?

“She doesn’t know I’m transgender?” I asked.

“I don’t know if she knows. We didn’t talk about you much. She said she thought you were pretty and asked if we will have sex.”

“She what?! What did you tell her?”

“I said no, I don’t want to ruin the professional relationship while we are making gay porn.”

“She knows about the gay porn?!”

“Yeah, of course, she knows, I tell her everything.”

“Wait, I don’t understand. Is

she your real girlfriend or not? Are you straight or gay?”

“You really don’t know I’m bisexual? I thought it would be pretty obvious by now.”

“Bisexual! Goodness! I guess that makes sense... but she doesn’t care if you sleep with men?”

“We have open relationship.”

“Stop the car,” I said.

“Here?”

“Just stop the car.”

We had entered the outskirts of Ljubljana by now, and Matej pulled us over at a bus stop.

“What’s the matter?” he asked. “More klop?”

“No, I just... I gotta get out of here.”

I threw open the car door and I just started running. Matej called after me, but I ignored him. I ran down the street, turning down another so he couldn’t follow me. I ran and ran until my feet hurt. This was too much.

Matej was available.

And he thought I was hot stuff.

*To be continued...
in Transzine 5!*

TRANS SREČANJE: PRIHAJAM IZ OMARE!

Kako poskrbíš zase po razkritju?

Obkrožim se z ljudmi, ki so mi v podporo, me sprejemajo.

Če imam to močnost, se umaknem iz situacije in poskrbim za svojo varnost in dobrobit

Osmisli svoj podporni sistem (na katere prijatelje/znance/institucije se lahko obrneš, ali imaš zagotovljeno bivališče, hrano, itd.) ne glede na izid!

Pridružim se skupini za diskusijo o razkritju

Sprejemim, da lahko potrebule več časa, da sprejme/razume moje razkritje.

Mogoče se najprej razkriti nekomu, ki mu zaupaš in pozitiven odziv.

Obrnem se na mrežo institucij, ki delujejo na tem področju

Ostrogotičim se na stvari, ki me osrečujejo (npr. neizmerno rad se sprehatam, pojem, pležam, itd. in se zato temu bolj posvečim)

Pred razkritjem napiši/ si zamisli kaj želiš povedati

Razkriti se v okolju kjer se počutiš dovolj varno.

Ali si v tem trenutku v dovolj dobrem počutju, da zmoreš preživeti tudi morebitno negativno reakcijo?

izberi pravi čas iznebiti pravi čas za razkritje

Posvetim se svoji rutini, da poskrbim zase, tudi če misem dobro postavljam se stalnega urednika vstajanja in spanja, npr. držim se stalnega urednika vstajanja in spanja, postavljam si manjše naloge, ki jih lahko opraviš in zaključim ter to naredim)

Za orientacijo nežno preizkusi vode vnavej (npr. kako oseba govori na splošno o LGBT+ tematikah)

Kaj bi svetoval a nekomu, ki se želi razkriti, pa se še ni?

Za več Kvartirjevih vsebin, vključno
s podcasti, kratkimi filmi, zini in
informacijami o naših dogodkih
obiščite našo spletno stran

Kvartir.org

